

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRAKIL

...vandalizmcilerinden
... (1887-1914) geç
... evresinin ardından
... sembolizmleriyle ilişki
... dışavurumculuğun ilk
... yet aldı
... tusunda işlediği ölüm,
... em ve hüzün, başlıca
... atmosferinde yetişmesi
... sevgiyle bağlı kaldı
... burjuva yaşamından bu
... devamlı bir işte
... nemi gördüğü villarda
... ahının sonuna kadar
... na sağlık elemanı olarak
... ra savaş sahnelerine
... rmeye başladı 1914
... stahanesinde büyük bir
... la aşırı dozda aldığı
... gerekse 1945 sonrası

A H M E T C E M A L

Avusturyalı şair **Georg Trakl** (1887-1914) geç izlenimciliğin izlerini taşıyan bir başlangıç evresinin ardından Baudelaire, Rimbaud ve Verlaine'in sembolizmleriyle ilişki kurdu. Olgunluk dönemi şiirlerindeyse dışavurumculuğun ilk döneminin şiirdeki önderleri arasında yer aldı. Birinci Dünya Savaşına sağlık görevlisi olarak katıldı. Ama kısa bir süre sonra savaş sahnelerine dayanamayarak bunalımlar geçirdi. 1914 Kasımında Krakau Hastanesinde, büyük bir olasılıkla intihar etmek amacıyla aşırı dozda aldığı kokainin etkisiyle öldü. Bu kitapta Trakl'ın bütün şiirlerinden Ahmet Cemal'in titizlikle yaptığı seçmelerin yanında L. Federmaier'in şair üzerine önemli bir incelemesi de yer alıyor.

TRAKL

Kavram Yayınları
68
Kavram Yeryüzü Şairleri 11
Birinci Basım: Haziran 1995

Katkılarından dolayı Avusturya Kültür Ofisi'ne teşekkür ederiz.

Dizi editörü: Erdal Alover
Tasarım: Sadık Karamustafa
Yayım hakları Kavram'dadır.

Yayınevinin yazılı izni olmadan, şiir ve yazılardan
hiçbir biçimde alıntı yapılamaz, seçkilerde kullanılamaz.

ISBN 975 366 062 3

Dizgi: Kavram, Baskı ve cilt: Numune
Kavram, Billurcu Sok. 3/3 İstanbul
tel: (0 212) 244 02 85, fax: 245 25 22
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GEORG TRAKL

Bütün Şiirlerinden Seçmeler

AHMET CEMAL

**KAY
RAM**

İÇİNDEKİLER

Çevirmenin Notu *Ahmet Cemal* 9
Georg Trakl *Leopold Federmaier* 11

1909-14

Geçip Giden Birine 25
Fırtına Akşamı 26
Rondo 27
Terk Edilmiş Bir Odada 28
Yüreğimde Akşam Çökerken 29
Melankoli 30
İkinci Vaktine Fısıldananlar 31
Eski Bir Soykütüğüne Yazılanlar 32
De Profundis 33
Akşam Şarkısı 34
Yalnızların Sonbaharı 35
Tutsak Edilmiş Bir Karatavuğun Şarkısı 36
Sabah Şarkısı 37
Novalis İçin 38
Düşlergezer 39
Geceye Şarkı 40
Bir Pencerede 52
Yaşlı Bir Kadının Ölümü Üzerine 53
Çingeneler 54
Karşılaşma 55
Huzur Ve Suskunluk 56
Ruhun İlkbaharı 57
Üç Rüya 60
Sakin Günler Üzerine 63
Yoksulların Gecesi 64

Mezmun	65
Fragman 9	67
Kanın G�nahı	68
Yetkinlik	69
Ak�ama Doğru	70
Ermi�	71
�l� Kilise	72
Gece �arkısı	73
Mezmun	74
Peyzaj	77
G�lge	78
Bir Ak�am	79
Gece	80
Ak�am	81
H�z�n	82
Ayrılanın �arkısı	83
Bir İlkbahar Ak�amı	85
Y�rek	86
Doğuda	88
Sonbahar D�n���	89
Helian	90
Grodek	97
Uyuyanın �akaklarına	
Fısıldayan Bir R�zg�r	98
Fragman	100
KISA YA�AM�YK�S�	101
���R ADLARI D�ZİN�	105
�LK D�ZE D�ZİN�	109

ÇEVİRMENİN NOTU

Avusturyalı şair Georg Trakl, Birinci Dünya Savaşı'nın başladığı yıl Krakau'da, bir askeri hastanede, yaşamını –büyük bir olasılıkla kendi eliyle!– noktaladığında, henüz 27 yaşındaydı. Ne var ki, başkalarına göre çok erken gelmiş sayılabilecek bu ölüm, Trakl için neredeyse geç bile kalmış sayılabilirdi. İlk gençlik yıllarından başlayarak kendini hep “tam olarak doğamamış” ya da “yarı yarıya doğabilmiş” sayan şair, gerçekte Orta Avrupa'da 1870'lerde başlayan, uzun süre görmezlikten gelinen, ama 1914 yılında, ilk büyük savaşla birlikte mutlak bir yıkımla sonuçlanan bir sürecin son perdesinde rol alan bilinçli kahramanlardan biriydi. “Bilinçli” diyoruz, çünkü Trakl'ın kendini tam doğamamış sayması, yaşamı boyunca görünüşte türlü dengesizlikler sergilemesi, uyuşturucuya alıştırarak bir şeyleri sürekli “unutmaya” ya da “yaşamamaya” çabalaması, gerçekte çok kapsamlı bir çöküşün çok duyarlı bir ruhsal yapıya yansımalarının ve bu yansıma sonucu çok köktenci bir hesaplaşmaya girilmesinin somut sonuçlarından başka bir şey değildi.

Trakl, düşünceleri ve şiiriyle hep “içinde artık insana yer bulunmayan” bir dünyanın, bütünüyle yozlaşmış bir burjuva düzeninin tanıklığını ve acımasız eleştirmenliğini yaptı. Artık inandırıcılığını yitirmiş din kurumunun etkilerinden kendini bütünüyle

kurtaramaması karşısında çıkar yolu, kendini bir tür “günahkâr ermiş” saymakta buldu. Gerçekte yıkımına tanık olduğu hiçbir kurumun elinden yakasını belki tam olarak kurtaramadı; fakat görünüşteki eylemsizliği içerisinde –kızkardeşine duyduğu umarsız aşk gibi– somutlaşan eylemleriyle, savaşı hep sürdürdü.

Bu savaşın çıkışsızlığını hep bilmekte olması, Trakl’ı zamanımızın –ya da bütün çöküş dönemlerinin!– tipik trajik kahramanı kılar.

Şiirinde kendini geç dönem izlenimciliğinin etkilerinden çabuk kurtaran Georg Trakl, kısa zamanda Almanca şiirde dışavurumculuk akımının en önemli temsilcisi oldu. Bu çevrede dışavurumculuk, bir daha hiçbir zaman Trakl’ın düzeyine erişemedi. Şiir veriminde Fransız sembolizminin izlerini de yansıtan Trakl’ın etkisi, günümüzde de sürmektedir.

Ahmet Cemal 1995

GEORG TRAKL

Trakl'ın yaşamı üzerine yazmak isteyen, metnine şairin en sevdiği sözcüklerden ikisini, "veya" ve "belki" sözcüklerini temel almak zorunda kalacaktır. Görünüşte zayıf olan bu temel üzerinde yükselecek yapı, bir tür kaleidoskop niteliğini taşıyacaktır: En küçük dokunuş, görünüşü değiştirecek, ama kurucu öğeler aynı kalacaktır.

Trakl'ın yaşamını insan, tıpkı bir kristal gibi, istediğinde evirip çevirebilir; ama sonunda bu yaşam da, tıpkı, Trakl'ın şiiri gibi, hep yabancı kalır. Önemli belgeler, belki de en önemlileri, Trakl'ın kızkardeşine yazdığı ve ondan aldığı mektuplar ortada yoktur, sözde çalınmıştır, belki de yok edilmiştir. Trakl'ın akrabaları ve dostları susmuşlar, en fazla bazı imalarda bulunmuşlardır. Bu büyük suskunluk "doğal olarak" saklanacak çok şey olduğu tahminine yol açmaktadır. Ancak suskunluğun daha Trakl'ın çocukluğunda sarsılmaz ve güçlü bir yeri vardır. Baba evinde, "sofra başında", herkes toplanmışken, ekmek kanamaya başlar, taşa dönüşür. "O çürüyen insanlar, onlar ki, gümüş dilleriyle cehennemi sustular." Suskunluk, bu noktadadır. Şair Georg Trakl ise konuşmasıyla soyunun günahını üstlenmiş olacaktır. "Yıldızlardan örülme, beyaz bir gömlek yakmaktaydı taşıyan omuzları."

Elde önemli belge yoktur. Söylenemez olan, Trakl'ın şiirlerinde söylenir. Trakl, kendi yaşamında suskun bir insandı, yalnızca bazen, ansızın bir monolog tutturur, o zaman da konuşmasının sonu gelmek bilmezdi. O zaman, sanki şiir konuşmaya başlayacakmış gibi olurdu. Ortaya kehaneti andıran sözcükler çıkardı; Trakl, bir anlamda nasıl konuşuyorsa, öyle yazardı.

Trakl'ın yetişkinliği ve Trakl'ın çocukluğu. Bu ikisinin arasında bir sınır, acılı bir sınır ya da geçiş vardır. Söylentiye bakılırsa Trakl, bir defasında kendisinin ancak yarı yarıya doğduğunu, yirmi yaşına kadar çevresini hiç algılamadığını söylemiştir. Bu cümleyi söylediğinde, belki de Karl Kraus'un onunla bağıntılı ve yedi aylık doğan çocuklarla, geç doğan yetişkinlere ilişkin özdeyişini düşünmüştü. Trakl, Kraus'a yanıt verirken, ona "bir anlık, sancılı bir aydınlığı" borçlu olduğunu yazmıştır. Sihirbaz diye anılan Karl Kraus da aynı uçuruma, ortak uçurumlarına, aynı zamanda hem karanlık, hem de güneşli uçuruma bakmayı başaramıyordu. Kesin olan nokta, "doğmamışlar"ın Trakl'ın şiirinden hiç eksilmemesidir. Şiirindeki bütün yabancılar gibi, "torun" da aslında Trakl'ın kendisidir.

Ve sonra Trakl'ın yetişkinlik dönemi. 1908'de, yirmi bir yaşındayken Viyana'dan şöyle yazmıştır: "Buraya geldiğimde, sanki ilk kez yaşamı çok açık, gerçekte nasıl ise öyle, hiçbir kişisel yorum katmaksızın, bütün çıplaklığıyla ve koşulsuz gördüm; sanki gerçekliğin ağzından çıkma bütün o acımasız sesleri sancılı bir biçimde duyabildim" Belki de Trakl asıl o zaman, o anda değilse bile, öyle anlardan birinde doğdu. Salzburg, Viyana'dan farklı olarak, Trakl için çocukluğunun kentiydi, sihirli bir doğmamışlığın kentiydi - öte yandan ise, ölümün eşliğinde bulunmanın, çöküşün kentiydi. Yetişkinliğe doğru yol alan genç, buradan olabildiğince uzaklaşmak, Arnavutluğa, Rusyaya, Borneoya, Güney Denizindeki adalara kaçmak istiyordu. Ama başarı şansı yoktu böyle bir girişimin, olanaksızdı; daha Venedik karşısında bile "açıklanamaz bir korku" duyuyordu. Kaçmak yerine, Innsbruck, Salzburg ve Viyana arasında ancak insanın ayağına çelme takan bir yaridoğmuşluk yaşandı.

Yaşanması olanaksız, ölü bir yaşamdı bu. Yetişkin Trakl'ın yaşamında kararlar, eylemler, olaylar yoktu. Her karar yetersizdi ve daha eylemin eşiğinde yine yarıda bırakıyordu. Trakl için başkaları, herkesten önce de dostu Erhard Buschbeck eyleme geçmekteydi; varolabilmesini de başkalarına, Ludwig von Ficker'e ve Brenner Çevresi'ne borçluydu. Yaşamındaki tek olay, savaşın başlamasıydı ve bu olay da Trakl'ın sonuyla aynı zamana rastladı "kara çürüme" Trakl, yaşamıyla deneyler yapıyor, kendi yapısıyla sanki bir yabancıymış gibi ilişki kuruyordu. Gelişigüzel, belki de bir esriğin pençesinde, tıpkı şiirinde yaptığı gibi, başka yaşamlardan alınma parçaları kendi yaşamına monte ediyordu.

Başkalarına yönelik, çaresizce, çok açık, aşırı bilinçli, sancılı özdeşleşme girişimiydi bunlar; uzun çocukluğunun önlediği, esirgendiği özdeşleşmeler. Rimbaud, Dostoyevski, Baudelaire, belki Nietzsche, belki Oscar Wilde, bunlara ek olarak Otto Weininger'in kuramları; Trakl, bütün bunları "kendini tümüyle verecek" okumuştı; kardeşleri ve babaları, onların yaşamlarını okumuştı, örneğin Raskolnikov'un, Napoleon'un yaşamını okuması gibi, kendi Ben'ini bütünüyle, fizik ve moral varlığının bütünüyle ortaya süren bir kumarbaz kimliğiyle. Yetişkin Trakl'ın yaşamı, önlenemez bir yitirişin deneyimidir.

Yaşam parçaları. Bir erkekle keşişçe, cinsellikten yoksun, ama yine de şehvetle yoğrulmuş bir dostluk girişimi. İçinde enest motifleri bulunan bir öykünün ve "Yalnızlığın Mektupları"nın yazarı Karl Borromaus Heinrich. Trakl, ona Veronal yollar; sonradan dostu, ilacı intihar etmek için kullanır. Trakl, bu "kardeşine", "çöküşünü", bir kehanet gibi önceden bildirmemiştir midir? Söylendiğine göre, bir erkek ona tutulur, bir başkası (yoksa aynı kişi mi?) Trakl'a ateş etmiştir. Rimbaud- Verlaine. Veya Borneo. Ya da zehir, "nous avons foi au poison. Nous savons donner notre vie tout entière tous les jours. ("Zehre vurgunduk. Kendimizi bütün varlığımızla bütün günlere vermeyi biliyorduk.") Sonra Dionisos'un izinden giden Trakl. "Şarap, üç kez: İmparatorluk me-

murunun geceler boyu kahverengi, kızıl kahverengi bir Pan gibi azmasına yetecek kadar şarap.” Veya hemen köşeyi dönünce varılan genelev, “Yahudiler Sokağı”nda, belki de Baudelaire gibi iktidarsız olan Trakl’ın hep gittiği “Yahudi kızları” Ezilenler, ya da şeytan, düşmüş melek, “kanın kötü çiçekleri” Trakl, şöyle yazar Ludwig von Ficker’e: “Yalnızca zayıflığımdan ve korkaklığımdan ötürü kötülük yapmadığımdan, böylece de içimdeki kötüyü daha da utanç verici kıldığımdan eminim.” Trakl’ın fizyonomisinden söz edenler içersinde, onun bakışlarındaki zorbalık ve kötülük ifadesine dikkati çekmeyen neredeyse olmamıştır. Ölmeye bırakılmış bir yaşamdır Trakl’ın; o ürkek ve içine kapalı davranışları, çok yoğun düzeyde, insanüstü, hayvansı bir canlılıkla dolu bir bedeni dizginlemeye çalışır gibidir. Thomas Mann, “Dostoyevski’nin derin, solgun, içine acının ve kutsanmışlığın da karıştığı suçlu ifadesini” görebilmişti; Nietzsche’nin “Zerdüş”ündeki soluk benizli suçlu tipini de görebilmişti. Genç Dostoyevski, ölümü andıran uyku bunalımları geçirdi, böyle evrelerde öldü sanılarak gömülmekten korkardı. Aynı korkuları Trakl da dile getirir; uyuşturucuların etkisiyle çoğu zaman günlerce ve gecelerce uyuduğundan, korkmakta hiç kuşkusuz haklıdır da. Veya çocuklara tecavüz; bu bakımdan da Dostoyevski, bir örnek sayılabiliyordu. Sonra sadizm ve mazoşizm; her ikisi de çok yoğun düzeyde olmak üzere. Gizemli bir hastalık olan sara, ardından gelen depresyonlar, esriklik evreleri. Parçalar, yaşamdan yapıma alıntılar, gerçeği sıradan bulup bir yana atan, “nice çabalarla edinilmiş belli bir tutum”: Borçlar, insanın ruhunu öldüren bir memur yaşamı, çalışma konusundaki yeteneksizlik.

Anıların, gömülmüş umutların
Barınağıdır bu kahverengi kirişler, eskiden
Üzerlerinden sarkan yıldız çiçekleriyle,
Şimdi hep daha sessizleşen dönüşler,
Geçmiş yılların karanlık parıltısı
Harap bahçede,
Mavi göz kapaklarında ise

Hiç dinmeyen yaşlar,
Sen, ey bir zamanlar sevilen!
Daha şimdiden yapraklar damlamakta,
Pas tutmuş akçaağaçtan,
Hüznün billur anlarının parıltısı, ötede,
Geceye yansımakta.

Trakl'ın şiirinde sürekli olarak bir diriliş teması işlenir. *Passion* (Tutku) adlı şiirde Orpheus ile İsa'nın özdeşleştirilmesinin nedeni budur. Orpheus, gölgeyi yeniden hayata kavuşturmaya çalışır, İsa, Lazarus'u uyandırır, Trakl ise "unutulmuş yaşam"a, "unutulmuş çocukluğa" gider. Yalnızca düzyazı şiirler değil, fakat öteki şiirlerin de çoğunda bir anımsama çabasının izleri vardır. Bu şiirlerle zamanötesi bir uzamın kapılarının açılması amaçlanır; fakat sözü edilen şiirler idil peşinde olmadığından, dizelerde aynı zamanda dikenli yollar ve imgelemin acıları betimlenir. Umudun mezarına dikilen taş, her an geriye doğru yuvarlanır. Trakl'ın çalışması, Sisypheos'un kine ya da ipek böceğinin çalışmasına benzer; şair, şiirini sürekli dokur ve değiştirir; geride bize bıraktığı ise, binlerce aynadan yansıyan bu karanlık parıltıdır.

Trakl, kendi zamanöncesini özler, Bu zamanöncesinde insanlar ve nesneler, bağlaç niteliğindeki bir "veya" tarafından gerçekleştirilen geniş bir eşzamanlık içerisinde yer alırlar; sözü edilen bağlaç, tek tek tipleri ayrışmamış, kırılgan ve karanlık bir kitle içerisinde belirgin kılmakla, "ya şu, ya bu"dan kaynaklanan karar verme zorunluluğunu ortadan kaldırır. Trakl'ın adını 1915 yılında şiir dizisine verdiği *Sebastian im Traum* (Sebastian Düşte) düzlemlerinden birinde en uç noktada yoğunlaştırılmış bir otobiyografik sahne niteliğindedir. Burada yeniden "kahverengi tahta kirişler" başka deyişle fındık ağacı, muhabbet çiçeği kokusu, mürver ve ayçiçekleri gibi, anımsamaya yarayan sinyallerden biriyle karşılaşırız. Bir bütün olarak ele alındığında, Trakl'ın şiirindeki hemen bütün kişiler, baba, anne, kızkardeş, "Ben" gibi aile bireyleridir. Başka kişiler çoğul olarak anılır ve örneğin anne-

nin ya da kızkardeşin çok uzağında, sanki bir perdenin gerisinde algılanır. Anne, "gelincik özülle sarhoş"tur. Trakl'in annesi, afyon alırdı. "Çocuk, sessiz sedasız hep serin sulara, gümüş rengi balıkların yanına indiğinden..." Trakl'in (büyük bir olasılıkla) intihar girişimi; beş yaşındayken ilk kez suya atlamıştır; sekiz yaşında ise ne yaptığının ayırdına varmaksızın bir havuza girer, "Kendini bir taş gibi bir beygirin önüne fırlattığında..." Trakl'in atlar, nalbant ve demirci karşısındaki başkaldırısı. Babası, loş döner merdiven, cinsellik ve suçluluk, piyano çalan kızkardeş, hep soğuk ve boş olan, en fazlasından duvar kağıdıyla kaplı odalar... *Sebastian Düşte*, çaresizce bir çabayla unutulmamasına çalışılan, ama unutulmuş bir çocukluktan kaynaklanma, hep yinelenen formülleri ve sihirli sözcükleri sergiler. Burada ortaya çıkan imgeler aslında imge olmayıp, imgelere ilişkin çağrışımlar, gizemli adlardır; kendi içersinde kapalı bir tasarımlar dünyasının yerine geçer.

Ancak Trakl'in kendini kendi şiirinde ne ölçüde yurdunda hissettiği de sorulması gereken bir noktadır. Çünkü geride bir dost kalır, ya da tersine, "içimde bir çocuğun gölgesi, içini çekerek doğruldu" Trakl, sınıra gider, aynı zamanda hem burada, hem de ötede, yani Orpheus'un dönüp arkasına baktığı yerdedir; şiir görünüşte kaskatı, içiyse hareket doludur; Trakl yaşar ve ölür, kovuluşu, katmerli kovuluşu irdeler. Tanrı insanı kendi sûretine göre yaratmıştır; gelgelelim insan, ancak ikinci doğumuyla birlikte Tanrının bir eşi olur; zira artık iyiyi ve kötüyü tanımış, suçu ve masumiyeti, hakikati ve hakikat olmayanı birbirinden ayırmayı öğrenmiştir; bu noktada melekler, insanoğlu geri dönmesin, ikinci bir kez yaşamın ağacının yemişlerini tatmasın, böylece de yine masumiyet konumuna gelmesin diye, kılıçlarıyla nöbet tutarlar. Dilin sonsuzluğu boyunca ilerlemek, bilinç ile bilincin yardımıyla savaşmak -bu, hiçbir zaman noktalanamayacağı için, aslında gerçekçilikle ilintisiz bir girişimdir. Seçenek ise, uyuşturulmuş olma konumudur.

Trakl sürekli olarak eylemin gerçekleştiği yere döner. Eylemi şiirin söylemiyle aşmak, böylece eylemin kefareтини ödemiş olmak,

bu yolla şiirin zaten önceden hazırlamış olduğu yapay cennete geri dönme hakkını kazanmak için, söylenmesi olanaksızın çevresinde dolanır ve ona başvurur. Trakl'in buradaki amacı, kesinlikle duyuları öldürmek değildir; asıl yaptığı şey, ancak gerçekleş-tirdikten sonra, belki de çok sonra, bu yüzden de çok daha yoğun düzeyde bir suç diye algıladığı bir eylemin estetik arındırılmasıyla duyuların masumiyetini sağlamaktır. "Bir soy"; bu, cinsellikten yoksunluk demek değildir, fakat tümel bir cinselliktir; başka deyişle kopup birey olma felaketinden önce gelen tümel cinselliktir. Görünüşe bakılırsa Trakl, gebelikler ve doğumlar karşısında açıklanabilmesi olanaksız bir korku ya da tiksinti duyar; bunun arkasında belki de şairin karşı cinsin doğurabilme yetisinden duyduğu kıskançlık yatmaktadır. Gelmekte olan Tanrıyı yaratmak, kendi kendini bir üçüncü kez doğurmak; cennete açılan ve nöbetçilerin beklemediği öteki kapıyı bulmak; bu, sonsuz uzaklıktaki bir hedeftir; şiir, oraya doğru uzanan dikenli bir yol oluşturur ve bizler şiir okuduğumuzda, o yoldan geçeriz.

Belki de her önemli şiir yapıtının bedeninde böyle bir diken saplıdır ve belki de cennet, herkesin kendi çocukluğuna ilişkin kitle-sel bir fanteziden başka bir şey değildir. Trakl'in şiirleri, kulağa masallar gibi, "ormanın söylenceleri" gibi gelir; bu masallar ve söylenceler balıkçılarla, çobanlarla, avcılarla, kurtlarla ve başkaca av hayvanlarıyla, ağaçlarla ve pınarlarla, güneş, ay ve yıldızlarla, meyhanelerle, ekmek ve şarapla, Georg ve Gretl'le doludur. Zamanöncesi, kolektif bir zamanöncesidir ve böyle olduğu ölçüde kişisel olmaktan uzaktır. Trakl'in şiiri, özgün çağırıştırma gücü bağlamında henüz bütünüyle klasik ve romantik lirik şiir geleneğine bağlıdır; bu yüzden kimi zaman bir halk şarkısı dinlemekte olduğumuzu düşünürüz. Trakl'in gerçekleşmesini istediği fantazyalar aslında hepimizin fantazyalarıdır, ve bunlar, derine indikleri ölçüde de korkuyla doludur. Trakl, yaşama en son noktasından bakar, bakışları ise en uç noktadaki başlangıcın, bazalt taşından mağaraların özlemiyle doludur.

"Sen, hâlâ yaban." Hayvan, mavi hayvan, yumuşakbaşlı av hayvanı ikinci doğumdan esirgenir; bu hayvan yetişkinleri, sınırsız

narsisizmi ve bakma merakı içersindeki küçük çocuğun yaptığına benzer bir biçimde büyüler. Bu, Rilke'nin şiirlerinin de hep a-tıfta bulunduğu açık olma konumudur: "Özgür hayvan/hep geri-de bırakır yıkımını/önünde ise Tanrı vardır" Ya da yine "doğmamış"lardan biri olan, tıpkı Orpheus gibi, çalılıarın ve hay-vanların arkasından geldikleri Kaspar Hauser. "Ben bir binici ol-mak istiyorum", babam gibi olmak istiyorum, kendimi artık atın önüne atmıyorum, fakat onun sırtına biniyorum" Bu istek, bize bir zorlamayı ya da kendisinin "ağzından çıkan karanlık yakın-manın" dile getirdiği yargıyı anlatmıyor mu? Rilke'de olduğu gi-bi, Trakl'da da melekler, bu açık, doğmamış, yapay, bütünüyle estetik yaşama aracılık ederler; bu yaşamın üzerine kısa za-man sonra katilin gölgesi düşer; bu gölgede bir başka Ben gizli-dir. "Sevgi gelmeye görsün insan kurtuluverir", diye yazar Trakl, Ludwig von Ficker'e. Solgun ve donuk görünüşteki anne-si, bütünüyle edilgindir, kimi zaman Georg'a bir haber gönderir, ama Viyana'daki oğluna asla yazmaz. Trakl, doğumunu kendisi-ni sevgi isteme hakkında yoksun kılan bir suç olarak duyumsa-mış gibidir. Belki de bu istek, büyüklüğünden ötürü olanaksızdır. Ve belki de Trakl, kendisinden birilerinin hep bir şeyler çaldığı, bencil ve öfkeli çocuk, sevgi ve aşk isteğini daha sonra kızkar-deşine yöneltmiştir. Kızkardeşi doğduğunda, Trakl beş yaşında-dır. Çocukluğu, nehirle dağların arasında badem biçiminde uza-nan, göğü sonsuz bulutlarla dolu, bu nedenle açıklıkta olduğu halde hep korunaklı kentte, Salzburg'da geçer. Ya da kendisinin dışında her şeyden nefret eden, ilençli bir kenttir bu ve Trakl, ondan kurtulmayı bir türlü başaramaz. Şiir, etrafındaki çitin üze-rinden ayçiçeklerinin sarktığı bir bahçedir, suçlu için öngörülen hapisanedir; çocukluğun mavi mağarasıdır; gölgelerin hüzünlü mağarasıdır.

"Kendimi bütünüyle gizlemek ve bir başka yerde görünmez ol-mak isterdim", diye yazar Trakl, Buschbeck'e. Belki bu noktada Rimbaud'yu da alıntılanmaktadır. "Gerçek yaşam, burada değil. Bizler dünyada değiliz." Trakl, dış dünyadan gelen ve herkesten çok daha yoğun düzeyde algılamak zorunda olduğu uyartılar

selinden kaçtığında: "Benim dünyam, *benim*", der. Kompart-
manda, karşısında oturana bakmaya dayanamadığı için tren
yolculuklarını ayakta geçirir. Kendisini dokunulamaz olarak du-
yumsar ve buna karşın biri değdiğinde ürker: Alnı sanki balmu-
mundan yapılmadır, sanki derisi yüzülmüş ve salt havanın te-
ması acıtabiliyormuşçasına duyarlıdır. Öte yandan dünyaya
hiçbir şeyi ihmal etmeksizin bakar. Ne görür baktığında? Kendi-
ni dünyanın, daha doğrusu doğanın sınırlarını kaldıran kişi ola-
rak görür. Benzerlikler bütünü bir kez oluştuktan sonra, bu doğa
Trakl'ın ölçülerini taşır. O zaman her imge otomatik olarak ken-
dinden bir başka imgeyi üretir, her imge bir an boyunca karanlık
ya da düz olmayan bir aynadır. İçinde suyun, pınarların, havuz-
ların, su birikintilerinin geçmediği şiirlerin sayısı çok azdır. Sözü
edilen, yüzeyi düz, kuru, bazen beyaz, siyah ya da kör bir su-
dur. Ayrıca suyla bağıntılı olarak balıklara, perilere, deniz peri-
lerine, sudaki ölümlere, Ophelia'ya da yer verilir.

Uyku, salt narsisist konumu yineler. "Uyanırken dünyanın acısı-
nı duyarsın"; uyanık oluşun, yetişkin oluşun dehşeti sonsuzdur.
"Uzun zaman karanlık taşın serinliğinde kalmış biri", Trakl'ın bir
şiiri böyle başlar; şiirde yeniden ormanın derinlikleri, annenin
görüntüsü, mavi paltosu ve atın gölgesi belirginleşir. "Nice za-
manlar mavi derinliklerde yaşayan Narkissos," ya da mavi sular-
da yaşayan Narkissos... Daha sonra, dış görünüşü Trakl'a ben-
zeyen kızkardeş, erkeksi görünüşlü "genç kız" "Şehvetti,
yeşillenen yaz bahçesinde suskun çocuğa karşı güç kullandığı
için, onun parlak yüzünde kendi geceyle çevrili çehresini tanı-
mıştı." Sonra ayna kırılır. Şair suya eğildiğinde çehresinin onu
terk etmiş olduğunu görür. Kimdir onu terk eden, kızkardeşi mi,
çocukluğu mu, duyularının masumiyeti mi? Ya da kör aynada
boşuna bir çabayla görüntüsünü arayan, düşmüş melek. Bir
yandan Ben ile dünyanın, öte yandan doğa güçlerinin kendi ara-
larında birbirlerinin yerini tutabilmesi, Ben ile kızkardeşin birbiri-
nin yerini tutabilmesiyle yinelenir ya da doyuma ulaşır. "Ey kız-
kardeşim, senin o acınası gölgen", "Ey yabancı, şu acınası
gölgen"e dönüşür. Şair Trakl için bu doyum ve kopuş anına geri

dönmek, bir saplantıdır. Trakl'ın şiiri kendini anlatmaz, fakat sonsuz bir yankılar dizisi boyunca ses verir, sudaki daireleri izler. Bu şiir, insanda sanki dokunulamazmış izlenimini uyandırabilir; ama onun parıltılı yabancılığına, belki sonunda içinde kendi yabancılığımızla yüzyüze geleceğimiz yabancılığına saygı gösterdiğimiz takdirde, bu şiirin kapılarını açabiliriz.

Trakl konuştuğunda, monolog söyler gibi, alçak sesle, tekdüze, kendi içine kapanık bir ifadeyle konuşur. Kendini anlatmaz. Ama biz buna karşın onu anlayabiliriz. Tüm yabancılığına karşın, onunla benzeşiriz. Eylemde bulunmaya zorlandığımızdan, özgürlüğümüzü, olanakların açık dünyasını sınırlandırırız. Suçlu konumuna düşeriz. Bunun için kendimize ait bir resmi gereksiniriz, ama bu resme hiç benzemeyeceğimiz kesindir; kimi zaman resim dönüp üstümüze saldırır. Annesinin resmine benzeyen bir kadını arayan erkek, acınası bir ensest artığıyla uğraşıyor demektir. Biz, Trakl'ın şiirindeki söylenemez olan'ı biliriz. Bildiğimiz için de sarsılırız. Trakl'ın şiirinin karanlığı, henüz bize ait olan yabancıdır; bu, madalyonun hiç yitirilmeyecek olan öteki yüzüdür; onu günümüzün aydınlığından kovmuş olduğumuza inanırız; ama belki de aslında yaptığımız, mağarada bağlı olarak çömelmek ve gölgelerle oynamaktır.

Uzaklarda ise bütün zehirleri bilen Trakl vardır. Şiirle okuru arasında hep bir yabancılık kalır. Şiir sana bakar, hatta ona dokunabilirsin bile, yalnızca bir an, ama ondan sonra kaçıp gider. Parıltılı bir nesne, yansımalarından yana zengin bir billur, çekici, yaklaşılabilmesi olanaksız, bir uyarı gibi. "Çünkü burada yoktur/ Seni görmeyen bir yer. Yaşamını değiştirmek zorundasın."

Hep bir yabancı olarak kalan Trakl. Umumhanenin girişinde bir gölge gibi, duvara yapışması. Yahudiler Sokağı, bugün yalnızca Tahıl Sokağı'nın, Trakl'ın onca nefret etmiş olduğu bakkal zihniyetinin ana caddesinin bir uzantısıdır. Eski umumhanenin yerinde de şimdi bir banka bulunmaktadır, böylece bir süreklilik, belki de, daha doğrusu, büyük bir olasılıkla, son süreklilik kendi-

ni belli etmektedir. Ne de olsa çöküş de yaşamın bir evresidir. Artık yıkımı arkamızda bıraktık, gelelelim diriliş, bir ölü doğumdan başka bir şey olmadı. Belki de artık tarihin ötesinde yaşamaktayız ve Salzburg, hiçbir yerde yok.

LEOPOLD FEDERMAIR
(Çeviren: Ahmet Cemal)

1909-14

GEÇİP GİDEN BİRİNE

Bir zamanlar, geçip giderken
Bir yüz görmüştüm,
Acılarla dolu;
Sanki alabildiğine derin ve gizliden
Bana yakın.
Tanrının bir armağanı –
Öylesine geçip, gözden kaybolmuştu...

Bir zamanlar, geçip giderken
Bir yüz görmüştüm, acılarla dolu,
Bir anda beni büyüleyiveren,
Sanki karşımdaki, eskiden,
Rüyadaymışcasına ve şimdi çoktan
Geçmişe karışmış bir başka hayatta,
Sevgilim dediğimdi.

FIRTINA AKŞAMI

Akşamın o kızıl zamanları!
Kıvılcımlanır açık pencerenin önünde
Maviye bürünmüş, karmakarışık asma yaprakları,
Korkunun hayaletleri ise siniktir oda köşelerinde.

Tozlar dans eder sokakların kokusunda.
Rüzgâr, camları kırarcasına sarsar.
Kurşuni bulutlar şimşeklerin ağırlığıyla,
Sanki vahşi at sürülerini kovalar.

Yüksek sesle kırılır sudaki aynalar.
Martıların çığlıkları yükselir pencere pervazlarından.
Ateş rengi bir süvari, tepeden aşağı atını mahmuzlar
Ve yalazlara bölünüp, yükselir ormanın ağaçlarından.

Hastalar bağırsırlar hastanelerde.
Mavimsidir uçuşan gece kuşlarının rengi.
Ansızın, parıltılı bir gürültüyle
Yankılanır damlardan yağmurun sesi.

RONDO

Geçip gitti günlerin altını,
Akşamın kahverengi ve mavi alacası:
Çobanın tatlı kavalıyla öldü
Akşamın kahverengi ve mavi alacası
Geçip gitti günlerin altını.

TERK EDİLMİŞ BİR ODADA

Pencereler, rengârenk çiçek tarhları,
Bir orgun ezgileri yansımakta içeriye.
Duvar kâğıtlarında gölge oyunları,
Şaşılasi çılgın, birbirini izlemekte.

Çalılar sallanmakta yalazlanmışcasına,
ve bir sivrisinek sürüsünün sazları.
Ekin biçilmekte uzak tarlada,
Ve sonra, yaşlanmış bir suyun şarkısı.

Kimin soluğudur beni okşamaya gelen?
Tuhaf işaretler çizmekte kırlangıçlar.
Sınırsızlıkta akıp giden,
Ta orada, altın renkli ormanlar.

Alevlerin parıltısı yükselmekte tarhlardan.
Sarımsı duvar kâğıtlarında ise,
Hazdan çıldırmış oyunlar.
Biri başını uzatıp bakmakta kapıdan.

Tatlı bir tütsü ve armut kokusu,
Camlardan ve sandıktan yansır günbatımı.
Ve beyaz yıldızlara doğru
Eğilir birinin sıcak alnı.

YÜREĞİMDE AKŞAM ÇÖKERKEN

Baykuşların çığlıkları duyulur akşam olduğunda.
Çayırda iki karga sıçrar.
Yaprakları hisırdar kızıl renkli akça ağacın.
Yolcunun önüne çıkar yoldaki küçük meyhane.
Tadına doyulmaz taze şarapla fındıkların.
Tadına doyulmaz günbatımında ormanda sarhoş dolaşmanın.
Sancılı çanlar duyulur kara dalların arasından.
Çiğ damlar gecenin yüzüne.

MELANKOLİ

Maviye çalan gölgeler. Ve sizler, geçip giderken
Ben, arkamdan uzun uzun bakan koyu gözler.
Gitar sesleri hafiften eşlik eder sonbaharın sesine,
Bahçede dönüşerek kahverengi birikintilere.
Ölümün o ciddi görünüşlü kasvetini, sanki
Perilerin elleridir hazırlayan, kırmızı göğüsleri
Emer çürümüş dudaklar ve kara birikintilere dalar
Deli güneşin alınna sarkan ıslak saçlar.

İKİNDİ VAKTİNE FISILDANANLAR

Sonbahar gibi incelmış, ürkektir güneş ufukta,
Ve yemişler ağaçlardan dökülür.
Mavi odalar sessizliğe bürünür
Uzun bir ikindi zamanında.

Madeni tınılardır ölümün ezgileri;
Ve beyaz bir hayvan çöker yere.
Uçup gitmiştir yapraklarla birlikte,
Bronz tenli kızın türküleri.

Tanrının renklerini düşleyen varsa,
Hisseder çılgınlığın hafif kanatlarını.
Dans eden gölgeler alır tepenin etrafını,
Çürümeyle astarlanmış, kapkara.

Huzur ve şaraptır günbatımıyla gelen;
Hüzünlü gitar sesleri sızar damlalarla.
Ve içerdeki lambanın tatlı ışığına,
Bir düşe dalarcasına dönmektesindir sen.

ESKİ BİR SOYKÜTÜĞÜNE YAZILANLAR

Sen, ey melankoli, tatlı hüznü yalnız ruhların,
Hep geri dönersin bıraktığın yere.
Sonunda kora dönüşür altın bir gün.

Kadere rızadır sanki boyun eğişi acıya, sabredenin,
Güzel seslerin ve hafiften bir çılgınlığın eşliğinde.
Bak ! Güneş artık batmakta

Yine döner gece, yakınmalarıyla bir ölümlünün,
Ve acı çekenin hemcinsleri de vardır.

Sonbahar yıldızların altında bir ürpermeye,
Baş, her yıl daha bir eğilir.

DE PROFUNDIS

Anızı sökülmemiş tarlalara dökülür kara yağmur.
Yapayalnız duran, kahverengi bir ağaçtır.
Fısıltılı bir rüzgâr dolandır boş kulübeleri.
Alabildiğine hüznölüdür bu akşam.

Köy evinin yanından geçip,
Birkaç başak toplar yetim kız.
Yuvarlak ve altın parıltılıdır gözleri günbatımında
Ve kucacı, cennetten gelecek damadı bekler.

Dönüş yolunda
Çobanlar o güzel bedeni
Çalılıklarda çürümüş buldular.

Bir gölgeyim yalnızca, uzak ve karanlık köylerde.
Tanrının suskunluğunu
Koruluktaki havuzdan içtim.

Soğuk bir demir basılmakta alınma
Örümcekler yüreğimi bulmak peşinde.
Bir ışıktır, ağzımda sönmekte olan.

Gece bir fundalıkta buldum kendimi,
Yıldızların kirinden ve tozundan kaskatı.
Fındıklıktan
Yine kristal meleklerin ezgileri yankılanmaktaydı.

AKŞAM ŞARKISI

Akşam vakti, kararan yollarda ilerlediğimizde,
Soluk gölgelerimiz çıkar karşımıza.

Susadığımızda,
Derenin bembeyaz sularını
Kederli çocukluğumuzun tadını içeriz.

Ölmürlüğümüzle, mürver ağaçlarının altında dinleniriz,
Bakarak gri martılara.

Karanlık bulutlar yükselmekte
Keşişlerden daha soylu zamanları saklayan
Kentın üzerinde.

Tuttuğumda incecik ellerini
Yuvarlak gözlerini hafifçe açmıştın,
Şimdi çok zaman geçti aradan.

Ama karanlık bir hoş ezgi çaldığında ruhun kapısını
Sen, bembeyaz, ortaya çıkarsın dostun sonbahar
peyzajında.

YALNIZLARIN SONBAHARI

Geri dönüyor kasvetli sonbahar bütün zenginliğiyle,
Güzel yaz günlerinin solmuş parlıtısı.
Çürümüş kabuktan tertemiz bir mavi çıkmakta;
Kuşların uçuşları ise yüklü en eski efsanelerle.
Çoktan fiçılara doldurulmuş şarabın yenisi,
Sessizlikte karanlık soruların fısıltılı yanıtları.

Bir haç dikilmiş çorak tepenin üstüne;
Kızıl ormanda yolunu yitiren bir sürü var.
Bulut, sudan aynanın üzerinden geçmekte;
Dinlenmektedir şimdi bu toprağın insanı.
Hafiften dokunmakta akşamın mavi kanatları
Kuru otlarla kaplı bir dama, kara toprağın tenine.

Yıldızlar neredeyse konar yorgun adamın kaşlarına;
Serin odaları kaplar sessiz bir yalınlık
Ve melekler çıkarlar sessizce, acıları okşanırcasına
Taşıyan sevenlerin mavi gözlerinden.
Sazlıklar hışırdar; sonra dalgalanır eski bir ürperti,
Çıplak otlaklardan damla damla sızdığında kara çiğ taneleri.

TUTSAK EDİLMİŞ BİR KARATAVUĞUN ŞARKISI

Ludwig von Ficker için

Yeşil dalların arasında kara soluklar.
Küçük mavi çiçekler sarmış çehresini
Zeytin ağacının altında, can çekişen
Altın adımlarını sürükleyen yalnızın.
Gece, sarhoş kanatlarla çırpınmakta.
Hafiften kanayan bir boyun eğiş,
Çiçeklenen dikenlerden damlayan çiğ taneleri.
Kırılan bir yürek kucaklamakta
Güleryüzlü bir merhametin kollarını.

SABAH ŞARKISI

Şimdi in aşağı, ey Titanların çocuğu,
Ve uyandır artık bağrındaki o delice sevileni!
İn aşağı ve sar
Rüyalara dalmış başı narin çiçeklerle.
Tutuştur ürperen gökyüzünü parlak bir meşaleyle,
Tutuştur ki, solan yıldızların sesi duyulsun
Ve eriyip gitsin gecenin tülleri
Alevlerin arasında,
İçinde yeryüzünden kaçan kışın hâlâ
Uğultularıyla buz gibi tehditler yağdırdığı
Ve uzak cennetlerin parıltılarla açıldığı
Dev bulutlar un ufak olsun.
Ve ondan sonra sen, görkeminle ve uçuşan saçlarınla
İndiğinde aşağı, karşılar toprak ana mutlu bir suskunlukla
Ateşli talibini, ve senin vahşi, fırtınalı kucaklayışınla
Sarılarak, açar sana o kutsal kucakımı.
Ve çiçeklerle tutuşan sen, yaşamın tohumlarını
Uyandırdığında toprakta, sen sana benzediğinde
Sana benzeyen, senin iradenden bağımlı, hep dalgalı
Bir yüce gelecek galebe çalsın geçmişe,
Toprakta sonrasız gizemli bir şey, gelecekte
Tanımsız bir güzellikle yenilensin bir kez daha
Diye, o zaman kaplar sarhoş toprağı
Sezgilerin en tatlısı.

NOVALİS İÇİN

Karanlık toprakta dinleniyor kutsal yabancı.
Solup giderken çiçek açma döneminde,
Tanrıydı yumuşak dudaklarından yakınmasını alan.
Şimdi masmavi bir çiçektir
Acıların karanlık evinde yaşayan şarkısı.

DÜŞLERGEZER

Neredesin, yanımdan ayrılmayan,
Neredesin, cennetin çehresi?
Bir sert rüzgâr alay etmekte: Sen, deli!
Bir düş! Yalnızca düş! Ey ıslah olmayan!
Ama yine de! Yine de! Nasıldı eskiden,
Ben gecede ve yalnızlıkta yitip gitmeden?
Anımsıyor musun, ey ıslah olmayan, ey deli!
Sert rüzgâr sanki ruhumun yankısı:
Ey deli! Ey ıslah olmayan!
Durmuyor muydu yalvaran elleriyle kadın,
Dudaklarında kederli bir gülümsemeyle,
Seslenmiyor muydu yalnızlığa ve geceye!
Neydi seslendiği! Bilmiyor musun ?
Aşk gibiydi sanki. Taşımıyordu hiçbir yankı
Ona bu sözcüğü gerisin geriye.
Aşk gibiydi sanki. Taşımıyordu hiçbir yankı
Ona bu sözcüğe gerisin geriye.
Ve rüzgâr – ruhumun yankısı!
Sürekli alaylı: Ey ıslah olmayan! Ey deli!

GECEYE ŞARKI

1

Bir nefesin gölgesinden doğma bizler
Dolanıp durmaktayız terk edilmişliklerde
Bizler, yani sonrasızlıkta yitirilenler,
Kurbanlarız, adandıklarımızı bilmezcesine.

Dilenciyiz sanki, yok benim diyebileceğimiz,
Kapalı kapılar önünde birikmiş delileriz.
Körler gibi kulak kabartmışız, içinde
Fısıltılarımızın yitip gittiği sessizliğe.

Hedefi olmayan yolcularız bizler,
Bulutlarız, rüzgârlarda dağılan,
Ya da ölümün soğukunda üşüyen çiçekler,
Yerimizden kopartılmayı beklemekteyiz.

Varsın, son acılar da somutlaşsın bende,
Savunmuyorum kendimi, ey karanlık güçler.
En büyük sessizliğin yolu sizlerden geçer,
O yoldan yürürüz en serin gecelere.

Soluğunuzla daha sesli alevlere boğmaktasınız beni,
Sabır! Yıldızlar kora dönüşürken, düşler kaymakta
Bize adlarını söylemekten kaçınan diyarlara,
Oralara ancak feda edersek girebiliriz düşlerimizi.

Sen ey kapkara yürek, ey karanlık gece,
Kindir yansıtan, en kutsal zeminlerinizi,
Ve kötücüllüğünüzün son vadilerini?
Acılarımız karşısında donup kalmış maske –

Acılarımız ve hazlarımız karşısında
Taştan bir gülümseme boş maskenin dudaklarında
Bir kaya, bütün ölümlülerin çarpınca kırıldığı,
Üstelik varlığı bize bile kapalı.

Ve sonra dikildiğinde karşımıza bir yabancı düşman,
Alaylarıyla aşağılayarak ölesiye didişmemizi,
O zaman daha bir hüznünlü olur şarkılarımızın ezgileri
İçimizde ağlayan ise kalır anlaşılamadan.

Sensin, sarhoşluğu getiren şarap,
Ben, şimdi güzel danslarla kanamaktayım
Ve taçlandırmak zorundayım acımı çiçeklerle!
Bağrındaki en derin anlamın istediği buysa, ey gece!

Kucağındaki bir arpın telleriyim sanki,
Ve son acılarım uğruna şimdi
Senin karanlık şarkın boğuşmakta yüreğimde,
Beni ölümsüz kılıp, bir sise çevirmekte.

Bu huzur – ey derin huzur!
Yok artık dini bütün an sesleri,
Sen, ey acıların tatlı anası, sen –
Barışın, sanki ölümün enginliğı.

Sar o serin ve sevecen ellerinle,
Sar bütün yaraları –
Böylece içten kanasınlar yalnızca –
Sen, ey acıların tatlı anası!

Bırak, suskunluğum senin şarkın olsun!
Ne ifade edebilir ki fısıldayışları sana,
Hayatın bahçesinden ayrılmış bir yoksulun?
Bırak, hiç adın olmasın iç dünyamda –

Ruhumda oluşmuş, ama düşlerden yoksun,
Artık sesi kalmamış bir çan gibi,
Tatlı gelini acılarımın,
Ve uykularımın sarhoş gelinciği.

Toprakta ölüşlerini duydum çiçeklerin,
Ve havuzların sarhoş yakınmalarını,
Bir de çanların söylediği bir şarkıyı,
Gece, ve fısıldanan bir soru;
Ve bir yürek – yaralanmış ölesiye,
Yoksul günlerinin ötesinde.

Suskundu karanlık, beni söndürdüğünde,
Gün ortasında ölü bir gölgeydim –
O zaman çıkıp mutlulukların evinden
Yürüdüm gecenin derinliklerine.
Şimdi bir gölge oturmakta yüreğimde,
Bir gölge, hissetmeyen günün çoraklığını –
Ve dikenler gibi sana doğrulup gülümseyen,
Senden, yalnız senden yana, ey gece!

Ey gece, acılarımın önündeki dilsiz kapı,
Gör artık bu karanlık yara izinin kanadığını
Ve kabından taşmak üzere olduğunu çektiklerimin!
Ey gece, ben hazırım artık!

Ey gece, unutmuşluğun bahçesi, darmaduman,
Yoksulluğumun dünyaya kapalı ihtişamında,
Salkımlarla, dikenli çelenkler de solmakta.
Gel, ey en yüce zaman!

Bir zamanlar gülmüştü içimdeki şeytan.
Ben, bir ışıktım parıltılı bahçelerde,
Oyunlarla dansların eşliğinde,
Bir de aşkın şarabı, başımı uyuşturan.

Bir zamanlar ağlamıştı içimdeki şeytan.
Ben, bir ışıktım sancılı bahçelerde,
Kadere boyun eğişin eşliğinde,
Parıltısıyla, yoksulluğun evini nura boğan.

Şimdi ağlamadığına ve gülmediğine göre o şeytan,
Yitip gitmiş bir gölgeyim bahçelerde
Ve ölüm karası eşliğinde,
Boş geceyarısının sessizliğiyle dolaşan.

Zavallı gülümsemem sana ulaşma çabasında,
Hıçkırın şarkım ise yitip gitmekte karanlıkta.
Artık yolumun sonuna varmak, tek istediğim.

Bırak gireyim senin tapınağına,
Bir zamanlarki gibi, çılgın ve dindarca
Ve sessiz bir duayla önünde eğileyim.

Geceyarısının derinliğinde, sen
 Ölü bir sahilsin suskun denizin yanında,
 Ölü bir sahil: Bir daha asla!
 Geceyarısının derinliğinde, sen.

Geceyarısının derinliğinde, sen
 Gökkubbesin, bir zamanlar yıldızının parladığı,
 Bir Gökkubbe, artık hiçbir Tanrının çiçek açmadığı.
 Geceyarısının derinliğinde, sen.

Geceyarısının derinliğinde, sen
 Döllenmeden kalansın sıcak bir rahimde,
 Ve hiç can bulamamış, öylece!
 Geceyarısının derinliğinde, sen.

BİR PENCEREDE

Damların üzerinde gök mavisi,
Ve geçip giden bulutlar,
Pencerenin önündeki ağaçta baharın çiğ taneleri,

Ve bir kuş, sarhoş kanatlarıyla,
Kaybolmuş bir koku çiçeklerden –
Duyan bir yürek: İşte dünya!

Büyüyor sessizlik, öğlen vakti ise yanmakta,
Tanrım, dünya nasıl da zengin!
Ben düşler boyu koşarken, hayat benden kaçmakta,

Şu dışardaki hayat – bir yerlerde
Aramızda bir yalnızlık denizi varmışcasına uzak!
Duyan bir yürek, neşeyi özlemekte!

YAŞLI BİR KADININ ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Çoğu zaman kapıyı dinliyorum dehşetle
İçeri girdiğimde ise sanki biri henüz kaçmış,
Ve kadının bakışları dikiliyor benden ötelere,
Hülyalı, sanki beni başka yerlerde görmekte.

Bütünüyle kendi içinde iki büklüm, dinliyor
Ve umursamıyor sanki çevresinde olup bitenleri,
Ama bir gürültü geldiğinde pencereden, sarsılıyor
Ve sessizce ağlıyor, tıpkı korkmuş bir çocuk gibi.

Ve yorgun elleriyle beyaz saçlarını okşuyor
Ve soruyor solgun bir bakışla: Zamanım geldi mi?
Ve sayıklıyor ateş nöbetiyle: Mihrabın ışıkları yanmıyor!
Nereye gidiyorsun? Neler oluyor?

ÇİNGENELER

Özlemin kolları var gece karanlığı bakışlarında
Hiç bulamadıkları vatana duyulan özlemin kolları.
Öylece kapılmış gidiyorlar, derin esrarı yalnızca
Sonsuz hüznlerde yatan bir kara yazgının akışına.

Bulutlar öncülük ediyorlar yollarına,
Kimi zaman peşlerine bir kuş sürüsü takılıyor,
Akşam vakti izleri kaybolana kadar
Ve bazen de rüzgâr, bir veda çanını getiriyor.

Yıldızların yalnızlığıyla örülüdür döşekleri,
Bu yüzden şarkıları daha bir özlemle dalgalanmakta
Hıçkırıklar, kaç kuşaktan miras lanetlerin ve acıların eseri,
Öyle ki, hiçbir yıldızın umudu yüreklerini aydınlatamamakta.

KARŞILAŞMA

Yolda bir yabancı – bakıyoruz birbirimize
Ve soruyor yorgun gözlerimiz:
Hani yaşamının hesabı, nerede?
Sus! Sus! Bitmeli ağlayıp inlemelerimiz!

Etraf daha bir serinliyor,
Bulutlar dağılıp gidiyor enginlerde.
Bence bu soru sormalar artık bitiyor,
Kimse olmayacak yanımızda, geceye yürüdüğümüzde.

HUZUR VE SUSKUNLUK

Çobanlar, güneşi çıplak ormana gömdüler.
Bir balıkçı
Keçi kılından bir ağla mehtabı donan sudan çekti.

Mavi bir kristalde
Yaşiyor solgun insan, yanağını yıldızlara dayamış;
Ya da, erguvan rengi bir uykuda başını eğiyor.

Ama kuşların kapkara uçuşu hâlâ
Etkilemekte bakanları, mavi çiçeklerin kutsallığını,
Düşünmekte yakın sessizlik unutulmaları, sönmüş melekleri.

Ahn, yine gecelemekte aytaşları arasında;
Kızkardeş, sonbaharda,
Güzel bir delikanlıya, kapkara çürümeye dönüşmekte.

RUHUN İLKBAHARI

Uykuda bir çığlık; rüzgâr, kara sokaklarda tozutmakta,
İlkbaharın mavisi ise el sallıyor kırılmış dalların arasından,
Gecede çiğ taneleri erguvan renginde, etraftaki yıldızlar
sönmekte.

Nehrin şafağı, yeşile çalıyor, gümüş ise eski ağaçlı yollarla,
Kentın kulelerinin rengi. Kayıp giden teknede tatlı bir
sarhoşluk

Ve çocukluğun bahçelerinde karatavuğun boğuk sesleri,
Pembe bitki örtüsü açılmaya başladı bile.

Sular ağırdan akmakta. Sonra çayırın nemli gölgeleri,
Yürüten hayvan; yeşillenen, tomurcuklu dal
Kristal alma dokunuyor; parıltılar saçan bir sandal.
Güneş, tepedeki pembe kubbede hafiften yankılanmakta.
Çam ormanının, nehrin kıyısındaki ağırbaşlı gölgelerin
sessizliği çok derin.

Arınmışlık! Arınmışlık! Nerede ölümün korkutucu
Yolları, taşlaşmış suskunluğun dehşeti, gecenin kayaları
Ve tedirgin gölgeler? Parlak bir güneş uçurumu.

Kızkardeşim, ormanın yalnızlık kokan bir köşesinde
Bulduğumda seni, öğlendi vakit ve derindi hayvanların
suskunluğu;
Vahşi meşenin altında bir beyazlık, ve diken gümüş
renginde açmaktaydı.
Alabildiğine ölüm vardı, yürekte ise bir alev, şarkılı.

Sular, balıkların güzel oyunlarını daha bir koyu sarmakta,
Keder saati; suskun bir güneş manzarası;
Bir yabancıdır şimdi ruh yeryüzünde. Mavi şafak,
Ormanda sanki bir hayaldir ve sonra uzun uzun çalar
Karanlık bir çan köyde; huzur dolu bir eşlik vardır.
Ölünün bembeyaz gözkapaklarının üzerinde mersin ağacı
sessizce çiçek açar.

Hafiften yankılanır sular batan ikindide
Ve kıyının vahşiliği yeşilin koyusuna vurur.

ÜÇ RÜYA

I

Sanki yaprak dökümünü gördüm rüyamda,
Karanlık gölleri, uçsuz bucaksız ormanları,
Hüzünlü sözcüklerin yankılanması çalındı kulağıma –
Fakat çözemedim anlamını.

Sanki yıldız dökümünü gördüm rüyamda,
Solgun gözlerin ağlayışındaki yalvarışı,
Bir gülümsemenin yankılanması çalındı kulağıma –
Fakat çözemedim anlamını.

Yaprak dökümü, yıldız dökümü olurcasına,
Gidip geldiğimi gördüm, sonrasızdı,
Bir rüyanın ölümsüz yankılanması çalındı kulağıma –
Fakat çözemedim anlamını.

II

Ruhumun içindeki karanlık aynada
Hiç görülmemiş denizlerin,
Terk edilmiş, trajik ülkelerin imgeleri var,
Maviliklerde, bilinmezde dağılmakta.

Kanlı erguvan gökler doğurdu ruhum,
Yağmur gibi yağan, dev güneşlerin yangınında,
Ve tuhaf bir biçimde canlı, ışıklı bahçelerle doldum,
Bulanık, öldürücü hazların buharı yükseliyordu havaya.

Ve ruhumdaki karanlık havuzlarda
Tekinsiz gecelerin imgeleri yaratıldı,
Adsız şarkıların yankılarıyla
Ve ölümsüz güçlerin soluklarıyla dalgalı.

Ruhum, anıların karanlıklarında ürpermekte,
Hepsinde kendini yeniden bulurcasına –
Dibi gelmez denizlerde ve gecelerde,
Başı ve sonu olmayan, derin şarkılarda.

III

Nice kentler gördüm, alevlerin kurbanıydılar,
Zamanlar, vahşet üzerine vahşet getiriyordu,
Ve toprak olmuş nice ırklar,
Hepsi de günün birinde unutuluyordu.

Tanrılar gördüm, bir gecede yıkıldılar,
En kutsal çalgılar bile paramparçaydı,
Ve çürümelerden geriye kalanlar,
Yeni bir hayatla güne başlıyorlardı.

Yeni bir güne başlayıp, yeniden ölüyorlardı,
Hep aynı tragedyaydı sahnelenen,
Hem oynanan, hem de anlaşıldı,

Ve deliliğin karanlığından farksız acıları,
Güzelliğin kadife görkemini
Gülümseyen bir diken tarlası gibi sarmaktaydı.

SAKİN GÜNLER ÜZERİNE

Bu geç günler, sanki birer hayaletten farksız,
Neredeyse hastaların bakışları gibi, ışığa izinli.
Ama gözlerinin dilsiz yakınmasında, bakarsınız
Daha şimdiden onlara dönük gecenin gölgeleri,

Gülümsemektedirler herhalde ve düşünürler
Ortalığı şarkılarla titreten, yarı unutulmuş şenlikleri,
O şenlikler ki, suskunluğun yakışmadığı hüznü jestler
Ararlar kendilerine uygun düşecek sözcükleri.

Böylece güneş, hâlâ vurur hasta çiçeklere
Ve kucagında ölümün sertliğini taşıyan bir hazzın,
Bırakır onları temiz esintilere, ürpersinler diye.

Fısıltılar ve akşam sisleri sarar kızıl ormanları,
Sanki bir ölüm gecesinin habercisidir ağaçkakanlar,
Boğuk mezarlardan yükselircesine yankıları.

YOKSULLARIN GECESİ

Yaklaşmakta artık günbatımı!
Ve gece, kapımıza
boğuk bir sesle vurmakta!
Bir çocuk fısıldamakta: Ne çok
Titriyorsunuz öyle!
Ama bizler, yoksullar, daha bir büzülüp
Susuyoruz, sanki artık yokmuşçasına!

MEZMUR

Sessizlik; sanki körler, diz çökmüşler de sonbaharın dibine,
Çürümüş alınlarıyla, kargaların uçuşunu dinlemekteler;
Sonbaharın altın sessizliği, babanın yüzü alevli güneşte,
Akşam vakti koyu meşelerin huzurunda yitip gitmekte eski
köy,

Demircilerin kıpkırmızı darbeleri, atan bir yürek gibi.
Sessizlik; hizmetçi kız, dalgalanan ayçiçeklerinin arasında,
Sümbül rengi alını yavaş ellerinin arasında saklıyor.
Günbatımına bürünen odayı, sönen gözlerin korkusu ve
suskunluğu,

Yaşlı kadınların çekingen adımları, karanlıkta
Ağır ağır yitip giden erguvan dudakların kaçıışı doldurmakta.
Şaraba banılmış suskun akşam. Alçak tavan kirişlerinden
Bir gece kelebeği düşmüş, periler mavimsi bir uykuyla
örtülü.

Avluda uşak, bir kuzu kesiyor, ahnlarmız,
Kanın tatlı kokusu ve havuzun karanlık serinliğiyle
bulutlanmış.

Can çekişen yıldızçiçeklerinin hüznünlü matemi sürmekte
şimdi, ve rüzgârda altın sesler.
Gece olduğunda, çürümeye yüz tutan gözlerinle bakıyorsun
bana,
Yanakların, mavi bir sessizlikte toprak oluyor.

Zararlı otları saran bir yangın ve kapkara otlaklar, öylesine
usulca sönmekte ki,
Sanki çarmıh, aşağı inmekte mavi Golgatha tepelerinden,
Ve suskun toprak, gerisin geri fırlatmakta ölülerini.

FRAGMAN 9

Mevsim ilkbahar; narin bir ölü
Mezarında ışığa boğulmuş,
Çocukluğunun
Yabani mürverlerinin altında.

KANIN GÜNAHI

Gece tehditler yağdırmakta seviştiğimiz yatağa.
Biri fısıldamakta: İçinizden kim üstlenecek bu günahı?
Daha titrerken sönen şehvetin hazzıyla bedenimiz,
Dua ediyoruz: Bağışla bizi, ey Meryem Ana!

İhtirash kokular yükseliyor çiçek kaplarından,
Günahın rengiyle solan alınlarımızı okşarcasına.
Basık havanın soluklarıyla bitkin,
Rüya görüyoruz: Bağışla bizi, ey Meryem Ana!

Ama daha da yükseliyor suların sesi Sirenlerin havuzunda
Ve günahımızla, daha bir karanlık, doğruluyor Sfenks,
Kalp atışlarımızda yeniden günahla ağırlaşan ezgiler,
Hıçkırıyoruz: Bağışla bizi, ey Meryem Ana!

YETKİNLİK

Gel kardeşim, daha sessiz gidelim!
Yollar, şimdi hafiften kararmakta.
Gerçi bayraklar sallanmakta uzaklardan,
Ama gel, biz kendimize yalnızlığı dileyelim!

Ve dinlenelim göğe bakarak,
Rahat ve bütünüyle hazır yüreklerimizle,
Ve unutarak ne yaşanmışsa geçmişte.
Bak, kardeşim, nasıl da engin bu dünya!

Uzaklarda rüzgâr, bulutlarla oynamakta,
Onlar da bizim gibi, bilinmeyen yerlerden gelmişler.
Gel kardeşim, biz de çiçekler gibi olalım,
Onlar kadar yoksul, güzel ve neşenin kucığında!

AKŞAMA DOĞRU

Yürüyorum akşama doğru,
Yanımda, koşan rüzgârın şarkısı:
Sen, ey her gördüğünle büyülenen,
Duymaya çalış seninle neyin savaştığını!

Eskiden sevdiğim bir ölünün sesi
Konuşmakta: Acımasıdır delilerin yüreği!
Unut, unut ne varsa ruhunu hüznü boğan!
Geleceğindir asıl acıların!

ERMİŞ

Kendi acılarının yarattığı cehenneminde
Üzerine geldiğinde hem korkunç, hem de
Günahla yoğrulmuş manzaralar – hiçbir yürek
Ne onunkisi kadar çekti zincirlerinden boşanmış
Bir şehvetin acılarını, ne de onunkisi kadar
kıvranmıştı Tanrının pençelerinde – kaldırıyor
Bir deri bir kemik ve kurtarılmamış
Ellerini dua ederek gökyüzüne.
Gelgelelim yalnızca acılı ve dindirilememiş
Bir şehvettir bütün o duaların pınarı, bir ateştir
Mistik sonsuzlukları sel gibi basan.
Ve Dionysos'un sarhoş çılgınları yarışamaz,
O, neredeyse öldürücü bir öfkenin yansımasını andıran
Bir doyuma ulaşmanın esrikliğiyle, acı dolu
Çılgınlığını attığında: Duy beni, ey Meryem Ana!

ÖLÜ KİLİSE

Karanlık sıralarda, sıkışmış oturmaktalar,
Çarnuha dikili sönmüş bakışlarıyla.
Işıklar, bulutlanmış gibi parıldamakta,
Yaralı İsa başı da sanki bulutlu ve kapalı.
Tütsü kokuları yükselmekte altın kaptan
Yukarlara, kesik soluklardan ise ölgün bir şarkı,
Sisler içinde, tatlı bir mahmurluğu yaşamakta
Koca mekân. Rahip ilerlemekte mihrabın önüne,
Ama bütün yaptığı, artık yorgun düşmüş ruhuyla,
Yinelemek yalnızca dini bütünlerin alışkanlıklarını,
Yürekleri donmuş, kötü duacıların önünde,
Ekmek ve şarapla cansız bir oyunu sergileyen
Acıması bir oyuncu. Şimdi ise çanlar çalmakta!
Işıklar daha bir kasvetli, ve daha bir solgun, yaralı
İsa başı! İşte, orgun da sesi yükselmekte!
Tüyler ürpertici anılar üşüşmekte ölmüş yüreklerle!
Bir yüz, acılarla örülü ve kanayan, bürünüyor
Çaresizliğe ve karanlığa, içinden boşluğa dikilmiş
Bir sürü göz. Ve tıpkı ötekiler gibi bir ses, hıçkırıyor –
Bir yandan da korku büyüyor koca kilisede,
Ölüm karşısında duyulan dehşet; Ne olur acı bizlere,
Ey yüce Tanrı!

GECE ŞARKISI

Gece karanlığı dalgaların üzerinde
Söylemekteyim hüznü şarkılarımı,
O şarkılar ki, birer yara gibi kanamaktalar.
Ama yok tek bir yürek bile,
Onları karanlıktan geri getiren bana kadar.

Yalnızca gece karanlığı dalgalar
Hıştırlarıyla hıçkırmaktalar şarkılarımı,
Nice yaralardan kanayan şarkılar,
Getirmekteler aynı yaraları yine
Karanlıktan bana kadar.

MEZMUR

Karl Kraus için.

Bir ışıık, rüzgâr esip söndürmüş.

Bir testi, öğleden sonra bir sarhoş tarafından
terk edilmiş.

Bir bağ, yanmış, kapkara ve delikleri örümceklerle
dolu.

Bir oda, duvarlarını sütle badanalamışlar.

Deli adam, ölmüş. Güney Denizinde bir ada,
Güneş Tanrısını karşılamak için. Davullar çalınmakta.
Erkekler savaş danslarına başlamışlar.

Kadınlar, sarmaşıklarla ve ateş çiçekleriyle sarılı
kalçalarını oynatıyorlar,

Deniz şarkı söylediğinde. Ey bizim yitik cennetimiz.

Periler, altın renkli ormanları bırakıp gitmişler.

Birileri deli adamı gömüyor. Sonra bir yağmur serpintisi.

Pan'ın oğlu, öğlen vaktini yanan asfaltta

Uyuyarak geçiren bir toprak işçisi kılığında çıkıyor ortaya.

Bir avluda, yürekler acısı yoksulluktaki minik giysileriyle
küçük kızlar!

Odalar, akorlar ve sonatlarla dolu.

Gölgeler, kör edilmiş bir aynanın önünde kucaklaşmaktalar.

Hastanenin pencerelerinde, iyileşmekte olanlar
güneşleniyorlar

Beyaz bir gemi, kanaldan bu tarafa kanlı salgınlar taşıyor.

Yabancı rahibe yine ortaya çıkıyor birinin kötü düşlerinde.
Fındıklıkta dinlenirken, düş gören adamın yıldızlarıyla
oynuyor.
Genç üniversite öğrencisi, belki de ötekinin öteki beni,
uzun zaman bakıyor rahibenin ardından.
Arkasında ölmüş kardeşi durmakta, ya da eski döner
merdivenden aşağı iniyor.
Genç rahibe adayının görüntüsü, kahverengi kestane
ağaçlarının loşluğunda soluyor.
Bahçe, akşama varmıştır artık. Manastırın avlusunda yarasalar
uçuyor.
Kapıcının çocukları oynamayı kesip, göğün altın rengini
aramaya koyuluyorlar.
Bir dörtlünün son notaları. Küçük kör kız, titreyerek
ağaçlıklı yol boyunca koşuyor,
Ve sonradan gölgesi, masallara ve kutsal söylencelere
sarılmış, soğuk duvarlar boyunca ilerliyor.

Boş bir sandal, akşam vakti karanlık kanaldan aşağı
sürtükleniyor.

Eski huzurevinin loşluğunda insan yıkıntıları çöküp
gitmekteler.

Ölmüş öksüz ve yetimler, bahçe duvarının dibinde
yatıyorlar.

Melekler, kasvetli odalardan kanatları pisliğe bulanmış olarak
çıkyorlar.

Sararmış gözkapaklarından kurtlar damlıyor.

Kilisenin önündeki meydan, tıpkı çocukluk günlerindeki
gibi, karanlık ve suskun.

Eski hayatlar, gümüş tabanlarına basarak geçip gidiyorlar
Ve lânetlilerin gölgeleri, dertli dertli iç çeken suların kıyısına
iniyor.

Beyaz sihirbaz, mezarında yılanlarıyla oynuyor.

Mezarlığın üzerinde Tanrının altın renkli gözleri, suskun,
aılıyor.

PEYZAJ

Eylül akşamı; çobanların bağrısları hüznle
yankılanmakta
Günbatımına kayan köyde; demircinin örsünden
kıvılcımlar fişkırıyor,
Dev gibi şahlıyor kapkara bir at; hizmetçi kızın
sümbül saçları, hayvanın erguvan burnunun
ateşini yakalamaya çalışıyor.
Ormanın eteklerinde geyiğin çığlığı hafiften
donmakta
Ve sonbaharın sarı çiçekleri hiç konuşmaksızın,
havuzun mavi çehresine eğilmekte.
Bir ağaç, kızıl alevlerle yanmış; yarasalar karanlık
yüzlerle kaçışıyor.

GÖLGE

Bahçemde otururken bugünün sabahında –
Masmavi çiçeklenmişti ağaçlar,
Dalları kuşların sesleriyle doluydu –
Gölgemi gördüm çimenlerin arasında,

Alabildiğine çarpıtılmış, tuhaf bir hayvandı sanki,
Önümde yatıyordu, kötü bir düş gibi.

Ve yürüdüm, her yanımda bir titremeyle,
Bir fiskiye yükselmekteydi maviliklere doğru,
Erguvan rengiyle, bir gonca açılıyordu
Ve hayvan, hep benimleydi.

BİR AKŞAM

Gökyüzü bulutlanmıştı akşam olduğunda.
Ve altının koyusu renkte bir ürperti gezinmekteydi
Suskunluk ve hüznle dolu koruda.
Akşamın uzak çanları, yitip gitmekteydi.

Toprak, buzlu su içmişti,
Orman kenarında korlaşan bir yangın vardı,
Meleklerin sesiydi hafif rüzgârın şarkısı;
Diz çöktüm; içimde bir ürperti,

Çalıların ve acı tere otlarının arasında.
Ötelerde bulutlar, gümüş birikintilerde
yüzmekteydi, aşkın kimsesiz nöbetçileri gibi.
Koru, yapayalnız ve engindi.

GECE

Vahşi bir parçalanışın şarkısıdır
Söylediğim, gecenin fırtınasında,
Üstüste binmiş sıradağlar;
Sizler, kurşun renkli kuleler,
Her yanınızda cehenneme açılan ağızlar,
Ateş saçan hayvanlar,
Sert çalılar ve çamlar,
Kristal çiçekler.
Sonsuz bir acı
Kovaladığım için Tanrıyı,
Ve bir ruh, yumuşakbaşlı,
Solukları çağlayanlardan
Dalgalandıran çamlardan yansıyan.

Altın alevlerle yükselmekte
Çevredeki halkların ateşleri.
Rüzgârın ateşli nişanlısı,
Kapkara kayalıklardan aşağı,
Ölüm sarhoşluğuyla düşmekte,
Mavi dalgası
Buzulun
Ve kocaman gürültüsü yansımakta
Vadideki çanın:
Alevler, küfürler
Ve o karanlık oyunları
Şehvetin,
Gökyüzü, taşlaşmış
Bir kafa gibi çökmekte.

Ay doldurmakta
 Suskun ormanları
 Ölü kahramanların siluetleriyle,
 Yanmay –
 Yumuşacık sarılışlarıyla
 Sevenlerin,
 Ünlü zamanların gölgeleriyle,
 Ve çevremde yosunlanmış kayalar;
 Mavimsi bir parıltı
 Kente doğru akan, o kent ki,
 Soğuk, kötü ve çürümeye
 Yüz tutmuş bir soyun mekânı,
 Ak tenli torunlara
 Karanlık bir geleceği hazırlamak,
 Ayla kucaklaşmış gölgeler,
 Dağdaki gölün
 Kristallerinde solumakta.

Yalnızca zamanın
 Zerin bir sonbahar aksanı
 Zessix bir rahibe gibi eğilmekte
 Kurk erkek kemiklerinin üzerine.

HÜZÜN

Dev gibi bir karanlık ağız,
Sonbaharın bulutlarıyla örülü
Bir şekil, ta içinde;
Akşamın o altın sessizliği;
Yeşil sislere bürünmüş bir ırmak
Dağda, ışıқта kırılan ormanlar boyunca
Gölgelerin evreni;
Ve bir köy, iman dolu,
Soluk görüntülerle can vermekte.
Tam o sırada, sisli otlaklardan
Fırlayan kara atlar.
Siz askerler!
Kahkahalarla dolu kan,
Güneşin can verdiği tepelerden
Meşelerin dibine akmakta,
Dilsiz! Öfke dolu hüznü orduların;
Parlak bir miğfer, şakırtılarla
Kopmakta erguvan bir alından.

Yıldızlarla tamamlanmış
Serin bir sonbahar akşamı,
Sessiz bir rahibe gibi eğilmekte
Kırık erkek kemiklerinin üzerine.

AYRILANIN ŞARKISI

Karl Borromaeus Heinrich için

Bir ahengin uçuşu kuşlarınki. Yeşil ormanlar
Akşamın gelişiyle sessiz kulübeler olup toplanmışlar.
Karacaların billur orlakları.
Karanlık bir şeyleri yatıştırmakta derenin şırıltıları,
nemli gölgeler

Ve rüzgârda şarkılarını söyleyen yaz çiçekleri.
Düşünen insanın alnında gün, erkenden doğmakta.

Ve sonra küçücük bir iyilik ışığı yanmakta yüreğinde,
Bir de huzuru yenen yemeğin; çünkü kutsaldır ekmek
ve şarap,

Tanrının elinden geldiğinde, ve o Tanrı, gecemsi gözleriyle
Sessizce bakar sana, ey kardeşim, sen, dikenli yolların
gezgini, dinlenebilesin diye.

Hep kalabilmek, gecenin o ruh dolu maviliklerinde!

Böceklerle dolu bir çalılık; Mart ayında akşamı lodosuz işler
Çorak tarlada bir kuduz köpek koşmakta münâzil, kışın mîla
Artık kahverengi köyde rahibin çanları, lüzumsuz kılınmış O
Çıplak bir ağaç bükülüyor, kapkara bir acıyla

Mısırlar kaniyor eski damların gölgesinde;
Serçelerin açlığını bir tatlı dindiriyor.
Bir av hayvanı, ürkek, sararmış kamışların arasında kaçıyor.
Sessiz ve beyaz bir yalnızlıkla durmak, isuların karşısında;

Ötelere yükselmekte fındık ağacının düştün gövdesi.
Dostları, çocukların köylü oyunları ile mitchu
Yıkık kulübeler; çoktan tüketilmiş duygular;
Alçaktan geçmekte bulutlar; kara birer yunus gibi.

YÜREK

Vahşi yürek, aklaşmıştı ormanda;
Altın ışıık, ölümün
O karanlık korkusuyla,
Kursuni bir bulutun içinde öldü.
Bir kasım akşamı.
Yoksul kadınlar sıra beklemekte
Mezbahanın çıplak kapısında;
Her sepete
Bozuk etler ve barsaklar düşmekte;
Lânet sana, kursak lokması!

Bariştıramadı insanları
Akşamın mavi güvercini.
Karaağaçların nemli altın yapraklarında,
Boğuk bir trompet sesi dolandı,
Bir adam, vahşi bir kederle yüreğinde,
Ve kanın buharıyla tüten
Parçalanmış bir bayrakla
Kulak kabartmakta
Şimdi siz, ey eskinin zamanları!
Akşam kızılığına gömülü yatmaktasınız.

Evin karanlık kapısından
Genç kızın altın silueti çıkıyor
Etrafında soluk mehtaplar,
Sanki sonbaharın saraylıları,
Kırık siyah çamlar
Gecenin fırtınasında,
Sarp bir kale.
Ve yüreğin yansımaları
Ötelerdeki karlı soğuğa düşmekte.

DOĞUDA

Kış fırtınasının vahşi anaförleri
Sanki, halkın karanlık öfkesi,
Savaşın erguvan dalgalarıysa,
Yaprakları dökülmüş yıldızlardan farksız.

Gece, kırık kaşlarla ve gümüş kollarla
El sallamakta ölen askerlere,
Sonbahar dişbudaklarının gölgesinde
Öldürülenlerin ruhları derinden iç geçiriyor.

Kenti dikenli bir yabanlık kuşatmış.
Ay, korku içindeki kadınları
Kanayan basamaklardan kovalıyor.
Vahşi kurtlar büyük kapıyı kırarak saldırmakta.

SONBAHAR DÖNÜŞÜ

Anıların, gömülmüş umutların
Barınağıdır bu kalverengi kirisler, eskiden
Üzerlerinden sarkan yıldız çiçekleriyle
Şimdi hep daha sessizleşen dövizler
Geçmiş yılların karınlık parıltısı
Harap bahçede,
Mavi gözkapaklarında ise
Hiç dinmeyen yaşlar
Sen, ey bir zamanlar seyilen
Daha şimdiden yapraklar damlamakta,
Pas tutmuş akçağaçtan,
Hüznün billur anlarının parıltısı, ötede,
Geceye vansımakta.

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

Yapraklar düşüyor, düşüyor

HELİAN

Ruhun yalnızlık saatlerinde
Güzel şeydir güneşte yürümek,
Yazın sarı duvarları boyunca.
Hafifler ayak sesleri çimenlerde, ama
Pan'ın oğlu, hâlâ uyumaktadır gri mermerde.

Akşamları terasta, kahverengi şarapla bıraktırdık
kendimizi sarhoşluğa.
Kızıldır şeftalinin parıltısı yapraklarda;
Hafif bir sonat, neşeli gülmeler.

Gecenin sessizliği güzeldir.
Karanlık bir yolda
Çobanlar ve beyaz yıldızlardır karşılaştıklarımız.

Gelip çattığında sonbahar,
Serin bir aydınlık kaplar küçük ormanı.
İçimiz sakin, geziniriz kırmızı duvarlar boyunca
Ve yuvarlak gözlerle izlenir kuşların uçuşu.
Akşam vakti beyaz su, mezarlıktaki küllere iner.

Çıplak dallardadır gökyüzünün şenliği.
Toprağın adamı, ekmeği ve şarabı temiz ellerinde taşır
Ve huzur içinde olgunlaşır yemişler güneşli ambarda.

Nasıl da ciddidir sevilen ölülerin yüzleri.
Ama ruh mutluluğa erer, adil dağıtıldığında bakışlar.
Heybetlidir yıkık bahçeye çöken suskunluk,

Genç rahip adayı taçlandırırken alnını
kahverengi yapraklarla
Ve soluğu, huz kesmiş altını içtiğinde.

Eller, ya maviye çalan suların yaşlanmışlığını
Ya da bir soğuk gecede, rahibelerin beyaz yanaklarını
okşar.

Uysal ve ahenklidir sevecen odalara doğru bir
yürüyüş,
Oralar ki, yalnızlık ve akçaağaçların hışkırtıları
vardır,
Ve belki hâlâ ötmektedir ardıç kuşu.

Güzeldir insan ve karanlıkta bile seçilir,
Hayretle oynattığında kollarını ve bacaklarını,
Ve gözler sessizce hareket ettiğinde ellerini ve
yuvalarında.

Yabancımların gözleri, karanlıkta bile seçilir,
Kasım yıkımlarında,

Çürük dalların altından ve cüzzamlı duvarlar
boyunca,
Daha önce kutsal rahip geçmiştir bu yoldan,
Bir deliliğin tatlılığıyla,
Bir deliliğin tatlılığıyla,

Tanrım, ne büyük bir yalvarışla kesiliyor
akşam rüzgârı.

Zeytin ağacının loşluğunda baş, ölmeye eğiliyor.
Sarsıcıdır insan soyunun yıkımı.
O saatte bakanın gözleri, kendi yıldızlarının
Altınıyla dolar.

Akşam geldiğinde başlayan **druk sex vermiyor** / 7552 ilçe
bir çanın yıkım **drög ölüler** / 7553 ilçe
Çökmüştür meydanın kara duvarları **ilçe** / 7554 ilçe
Ölü askerin duaya çağırısı **ilçe** / 7555 ilçe

Solgun bir melek gibi **ilçe** / 7556 ilçe
Girer oğul, atalarının boş **ilçe** / 7557 ilçe

Rahibeler uzaklara, ak saçlı yaşlılara gitmişlerdir.
Uyuyan delikanlı, **güç** / 7558 ilçe
altında bulur, **ilçe** / 7559 ilçe
Hüzünlü hac yolculuk **ilçe** / 7560 ilçe

Nasıl da pislige bulamp kurtlann **ilçe** / 7561 ilçe
Delikanlı gümüş **ilçe** / 7562 ilçe
Ve onlar çıplak odalardan dışarı çıkarlarken, **ilçe** / 7563 ilçe
ölmüş **ilçe** / 7564 ilçe

Ey ateşli geceyarılarının mezmurları,
Uşaklar, dikenlerle vururlar kadife gözlere,
Mürverin çocuksu yemişleri,
Hayretle boş bir mezara eğilir.

Dökülmeye başlanmış aylar, hafiften
Geçer delikanlının ateş tarlalarından,
Kışın suskunluğu başlamazdan önce.

Yüce bir kader süzülür Kidron'dan * aşağı,
Orası ki, yumuşak sedir ağacı
Serpilir babanın mavi kaşlarının altında,
Gece bir çoban, otlaktan sürüsünü geçirir.
Ya da çığlıklar yükselir uykuda,
Fundalıkta insanın karşısına çıktığında tunçtan
bir melek,
Ermişin bedeni korlaşmış pasın üzerinde eridiğinde.

Alçı kulübelerin çevresinde yükselmekte erguvan
rengi şarap,
Ses veren, kuru buğday demetleri,
Arıların vızılıları, turna kuşunun uçuşu.
Akşam olduğunda, yeniden dirilenler kayalık
patikalarda karşılaşır.

Siyah sularda aynaya bakan cüzzamlılar;
Ya da pisliğe bulanmış giysilerini
Ağlayarak pembe tepeden esen merhem gibi
rüzgâra açarlar.

Gecenin sokakları boyunca el yordamıyla yürürler
zayıf hizmetçi kızlar,
Bulurlar diye belki sevecek bir çobanı.
Cumartesi akşamları kulübelerde tatlı bir şarkı
yankılanır

Dikkat edin, çürümüş delikanlıların yürümelerini,
Çılgınlığı, beyaz kaşlar ve gidişi,
Ve mavimsi gözlerini açan, çürümüş bedenleri,
Ne kadar da hüzümlüdür bu kavuşma.

Kara odalarda basamakları deliliğin,
Açık kapının altında yaşlıların gölgeleri,
Helian'ın ruhu pembe toprakta kendine baktığında,
Sonra kar ve cüz zam, kayıp gittiğinde altından.

Yıldızlar ve ışığın beyaz şekilleri
Duvarlarda ölmüştür.

Mezarlardaki kemikler yükselir halıdan,
Tepede çürümüş çarmıhların suskunlukları,
Erguvan gece ruğarında rutubetin tatlı kokusu.

Ey sizler, ferî kaçan gözler kara ağızlarda,
Torun, yumuşak bir deliliğin pençesinde,
Yalnız başına düşünürken daha karanlık sonu,
Ve sessiz Tanrı indirirken mavi gözkapaklarını
onun başında.

* Kidron: Kudüs yakınlarında bir vadinin ve derenin adı.

GRODEK

Akşam olduğunda sonbaharın ormanları
Dolar öldürücü silâhların gürültüleriyle,
Altın ovalar ve üstünden güneşin karanlık
Geçip gittiği mavi göller, ses verir; gece
Bağrına basar can çekişen savaşçıları
Ve parçalanmış ağızlarından çıkan yakınmaları.
Ama otlakların zemininde sessizce toplanır,
İçinde öfkeli bir tanrının barındığı kırmızı
Bulutlar; ayın serinliğinde, akan kandır;
Bütün yollar, kapkara bir çürümeye açılır.
Gecenin ve yıldızların altın dallarının altından
Süzülür kızkardeşin gölgesi suskun fundalıkta,
Kahramanların ruhlarını, kanayan başları
 selamlamak için;
Ve sazlıkta, hafiften, sonbaharın karanlık flütleri
 duyulur.
Ey gururlu matem! Siz, tunçtan sunaklar
Bugün dev bir acıyla beslenmekte ruhun sıcak
 alevi,
Henüz doğmamış torunlarla.

UYUYANIN ŞAKAKLARINA FISILDAYAN BİR RÜZGÂR...

Rüzgâr, uyuyan adamın şakaklarına fisıldayan beyaz bir ses
Çürümüş dallarda karanlık, erguvan saçları arasına
 çöreklenmiş
Akşamın uzun çanları, derenin çamurunda batık
Ve onlara eğilen sarı yaz çiçekleri.
Yabani arılarla mavi sineklerin konseri, vahşi otlarda
 ve yalnızlıkta,
Ophelia'nın dokunaklı adımlarla hep yürüdüğü yerler
Deliliğin yumuşak davranışları. Yeşil, ürkek dalgalanmakta
 sazlıkta
Ve su güllerinin sarı yaprakları, bir leş dağılmakta sıcak
 ısırganların arasında
Uyanan ayçiçekleri kanat çırparak sarmakta uyuyanı.

Eylül akşamı, ya da karanlık seslenişleri çobanların,
Kekik kokusu. Kızgın demirin kıvılcımları saçılmakta
atelyede
Tüm heybetiyle şahlanmakta bir kara at; hizmetçi kızın
sümbül saçları
Atın erguvan burnunun sıcaklığını yakalama peşinde.
Sarı bir duvarda donup kalıyor kekliğin çığlığı, bir saban
paslanıp kalmış ahırdaki pis suda
Hatıftan damlamakta kırmızı şarap, meyhanede
yumuşak bir gitar
Ey ölüm! Hasta ruhun tiryakisi kesilmiş suskunluk ve
çocukluk.

Yarasalar çılgın yüzlerle havalanmakta.

FRAGMAN

Nasıl da sessiz
Akşam vakti beyaz duvarda
Mavi gölgelerin çanları.
Sonbaharın yılı sessizce bitmekte.

Sonsuz bir hüznün saati
Sende ölmüş gibiyim.
Yıldızlardan gelen karlı bir rüzgâr
Saçlarının arasından esmekte.

Karanlık şarkılar
Söylemekte içimdeki erguvan ağzın,
Çocukluğumuzun suskun kulübeleri,
Unutulmuş söylenceler;

Uysal bir av hayvanıyım sanki,
Serin bir kaynağın
Billur dalgalarında yaşamaktayım
Ve menekşeler açmakta etrafta.

GEORG TRAKL'IN KISA YAŞAMÖYKÜSÜ

- 1887** Georg Trakl, 3 Şubat günü Salzburg'da doğdu.
- 1891** Kızkardeşi Margarethe Trakl, aynı kentte doğdu.
- 1892** Trakl, Katolik öğretmen okuluna bağlı olarak çalışan ilkokula başladı.
- 1897** Sonbaharda ortaöğretimin başlangıcı.
- 1901** Dördüncü sınıfa geçemeyen Trakl, bu sınıflı yinelemek zorunda kaldı.
- 1904** Sonradan "Minerva" adını alacak "Apollo" şairler çevresine girdi.
- 1905** Yedinci sınıflı geçemeyen Trakl, liseden ayrıldı. Salzburg'da bir eczaneye stajyer olarak girdi.
- 1906** "Ölümler Günü" ("Totentag. Dramatisches Stimmungsbild in 1 Akt") adlı oyunu, Salzburg'da ilk kez sahnelendi. "Düşler Ülkesi. Bir Episod" (Traumland. Eine Episode) başlıklı düzyazı çalışması, bir Salzburg gazetesinde yayımlandı. "Fata

Morgana. Trajik Sahne" ("Fata Morgana. Tragische Szene") adlı oyunu Salzburg'da ilk kez sahnelendi.

1908 Bir Salzburg gazetesinde ilk kez şiiri yayımlandı. *Das Morgenlied* (Sabah Şarkısı), Eczanede staj dönemini tamamlayacak staj belgesi aldı. Ekim ayında eczacılık öğrenimi için Viyana Üniversitesine yazıldı.

1909 Trakl, ön sınavı başarıyla verdi. Şiirlerini *Sammlung 1909* (1909 Seçkisi) başlığıyla ilk kez bir araya getirdi. Tanınmış Avusturyalı yazar Hermann Bahr, Trakl'ın üç şiirinin "Neue Wiener Journal" adlı dergide basılmasını sağladı. Salzburg'a döndü. Bir yıllık sağlık gönüllüsü olarak Viyana'da askerlik hizmetine başladı.

1911 Askerlik hizmetini tamamladı. Ekim ayında Salzburg'a döndü; "Pan" adlı edebiyat ve sanat derneğiyle ilişki kurdu. Devlet memuru olmak için Viyana'daki Kamu Hizmetleri Bakanlığı'na başvurdu. Salzburg'da bir eczanede çalışmaya başladı. Askeri eczacı olmak için başvurdu.

1912 Innsbruck'da, askeri hastanenin eczanesinde stajyer olarak çalışmaya başladı. Bir tanıdığı aracılığıyla, 1910 yılında kurulan ve onbeş günde bir çıkan "Der Brenner" dergisinin yönetmeni Ludwig von Ficker'e tavsiye edildi. Ficker, dergide Trakl'ın bir şiirini yayımladı. Trakl Innsbruck'da, Brenner Çevresi'nde Karl Kraus'la tanıştı. Askeri eczacı görevlisi olarak ataması yapıldı. Trakl, Ekim ayından başlayarak, "Brenner'de sürekli şiir yayımladı. Dostu E. Buschbeck, Trakl'ın şiirlerini basılmak üzere Münih'teki Albert Langer Yayınevi'ne gönderdi. Trakl, yılın son gününde Viyana'da, Kamu Hizmetleri Bakanlığı'nda çalışmaya başladı.

1913 Bir günlük görevinden istifa eden Trakl, Salzburg üzerinden Innsbruck'a döndü. Albert Langer Yayınevi, Trakl'ın şiirlerini basmayı reddetti. Trakl, Savaş Bakanlığı'nda bir görev için başvurdu. Bu arada Venedik'e, ardından da Viyana'ya gitti.

1914 *Sebastian im Traum* (Sebastian Düşte) adlı kitabını Kurt Wolff Yayınevine gönderdi. Kitabın basılması kabul edildi. Ludwig von Wittgenstein, Trakl'a önemli bir para yardımında bulundu. Savaşın başlamasıyla askere alınan Trakl, görevli olduğu sahra hastanesiyle Galiçya cephesine gönderildi. 7 Ekim günü, ruhsal durumunun incelenmesi için Krakau'daki garnizon hastanesine gönderildi. Ludwig von Ficker, ziyaretine geldi. Georg Trakl, 3 Kasım akşamı saat dokuzda bir kokain zehirlenmesi sonucu öldü. 6 Kasım'da Krakau'da Rakovicz Mezarlığında toprağa verildi.

ŞİİR ADLARI DİZİNİ

Akşam 81

Akşam Şarkısı 34

Akşama Doğru 70

Ayrılanın Şarkısı 83

Bir Akşam 79

Bir İlkbahar Akşamı 85

Bir Pencerede 52

Çingeneler 54

De Profundis 33

Doğuda 88

Düşlergezer 39

Ermiş 71

Eski Bir Soykütüğüne Yazılanlar 32

Fırtına Akşamı 26

Fragman 100

Fragman 9 67

Gece 80

Gece Şarkısı 73

Geceye Şarkı 40

Geçip Giden Birine **25**

Gölge **78**

Grodek **97**

Helian **90**

Huzur ve Suskunluk **56**

Hüzün **82**

İkinci Vaktine Fısıldananlar **31**

Kanın Günahı **68**

Karşılaşma **55**

Melankoli **30**

Mezmun **65**

Mezmun **74**

Novalis İçin **38**

Ölü Kilise **72**

Peyzaj **77**

Rondo **27**

Ruhun İlkbaharı **57**

Sabah Şarkısı **37**

Sakin Günler Üzerine **63**

Sonbahar Dönüşü **89**

Terk Edilmiş Bir Odada **28**

Tutsak Edilmiş Bir Karatavuğun Şarkısı **36**

Uyuyanın Şakaklarına Fısıldayan Bir Rüzgâr **99**

Üç Rüya **60**

Yalnızların Sonbaharı	35
Yaşlı Bir Kadının Ölümü Üzerine	53
Yetkinlik	69
Yoksulların Gecesi	64
Yüreğimde Akşam Çökerken	29
Yürek	86

İLK DİZE DİZİNİ

Akşam olduğunda sonbaharın ormanları	97
Akşam vakti, kararan yollarda ilerlediğimizde,	34
Akşamın o kızıl zamanları!	26
Anıların, gömülmüş umutların	89
Anızı sökölmemiş tarlalara dökülür kara yağmur,	33
Ay doldurmakta	81
Bahçemde otururken bugünün sabahında –	78
Baykuşların çığlıkları duyulur akşam olduğunda.	29
Bırak suskunluğum senin şarkın olsun!	45
Bir ahengin uçuşu kuşlarınkı. Yeşil ormanlar	83
Bir ışık, rüzgâr esip söndürmüştü.	74
Bir nefesin gölgesinden doğma bizler	40
Bir zamanlar geçip giderken	25
Bir zamanlar gülmüştü içimdeki şeytan.	49
Böceklerle dolu bir çalılık. Mart ayında akşam lodosu;	85
Bu geç günler, sanki birer hayaletten farksız,	63
Bu huzur – ey derin huzur!	44
Çobanlar, güneşi çıplak ormana gömdüler.	56
Çoğu zaman kapıyı dinliyorum dehşetle	53
Damların üzerinde gök mavisi,	52
Dev gibi bir karanlık ağız,	82

Ey gece, acılarımın önündeki dilsiz kapı, 48
Eylül akşamı; çobanların bağışları hüznle yankılanmakta 77

Gece karanlığı dalgaların üzerinde 73
Gece tehditler yağdırmakta seviştiğimiz yatağa. 68
Geceyarısının derinliğinde, sen 51
Geçip gitti günlerin altını, 27
Gel kardeşim, daha sessiz gidelim! 69
Geri dönüyor kasvetli sonbahar bütün zenginliğiyle, 35
Gökyüzü bulutlanmıştı akşam olduğunda. 79

Karanlık sıralarda, sıkışmış oturmaktalar, 72
Karanlık toprakta dinleniyor kutsal yabancı. 38
Kendi acılarının yarattığı cehenneminde 71
Kış fırtınasının vahşı anaforları 88

Maviye çalan gölgeler, Ve sizler, geçip giderken 30
Mevsim ilkbahar; narin bir ölü 67

Nasıl da sessiz 100
Neredesin, yanımdan ayrılmayan, 39
Nice kentler gördüm, alevlerin kurbanıydılar

Özlemin korları var gece karanlığı bakışlarında 54

Pencereler, rengârenk çiçek tarhları, 28
Ruhumun içindeki karanlık aynada 61
Ruhun yalnızlık saatlerinde 90
Rüzgâr uyuyan adamın şakaklarına fısıldayan
beyaz bir ses 98

Sanki yaprak dökümünü gördüm rüyamda, 60
Sen ey kapkara yürek. ey karanlık gece, 42
Sen, ey melankoli. tatlı hüznü yalnız ruhların, 32
Sensin, sarhoşluğu getiren şarap, 43

Sessizlik; sanki körler, diz çökmüşler de sonbaharın dibine, **65**

Sonbahar gibi incelmiş, ürkektir güneş ufukta, **31**

Suskundu karanlık, beni söndürdüğünde, **47**

Şimdi in aşağı, ey Titanların çocuğu, **37**

Toprakta ölüşlerini duydum çiçeklerin, **46**

Uykuda bir çığlık, rüzgâr, kara sokaklarda tozutmakta, **57**

Vahşi bir parçalanışın şarkısıdır **80**

Vahşi yürek aklaşmıştı ormanda; **86**

Varsın son acılar da somutlaşsın bende, **41**

Yaklaşmakta artık günbatımı! **64**

Yeşil dalların arasında kara soluklar. **36**

Yolda bir yabancı – bakıyoruz birbirimize **55**

Yürüyorum akşama doğru, **70**

Zavallı gülümsemem sana ulaşma çabasında, **50**

Ahmet Cemal, 1942'de doğdu. Sankt Georg Avusturya Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre aynı fakültede asistan olarak çalıştı. İstanbul Avusturya Kültür Ofisi'nde basın danışmanlığı yaptı. İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda ve Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı bölümünde öğretim görevlisi olarak çeviri dersleri verdi. Halen Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi öğretim görevlisi olarak sanat tarihi ve estetik, aynı üniversitenin Devlet Konservatuarı'nda tiyatro tarihi, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde sanat kavramları ve Eğitim Fakültesi'nde de çeviri kuramı dersleri veriyor. Bertolt Brecht, Elias Canetti, Stefan Zweig, Ingeborg Bachmann, Paul Celan, Georg Lukacs, Anna Seghers, Erich Maria Remarque, Manes Sperber, Franz Kafka, Walter Benjamin, Robert Musil, Ernst Fischer, Octavio Paz ve E.H. Gombrecht'den çevirileri yayımlandı. Çeviri kuramı, estetik, sanat tarihi ve kültür eleştirisi üzerine makaleler kaleme aldı. Halen Cumhuriyet gazetesinde ve Varlık dergisinde yazıyor.

KAVRAM YERYÜZÜ ŞAİRLERİ,

çağımızın en seçkin şairlerini, yapıtları ve yaşamlarıyla kapsamlı biçimde tanıtmayı ve dizi tamamlandığında vazgeçilmez bir kaynak olmayı amaçlıyor.

En seçkin çevirmenler tarafından hazırlanan her kitapta, şairlerin bütün şiirlerinden yapılmış bir seçme, incelemeler, notlar, yaşamöyküsü ve şiir adları/ilk dize dizini yer alıyor.

KAVRAM YERYÜZÜ ŞAİRLERİ'nin yayımlanmış diğer kitapları:

LORCA/Erdal Alover

DESNOS/Eray Canberk

NEZVAL/Turgay Fişekçi

RILKE/Ahmet Cemal

RİTSOS/Cevat Çapan

BACHMANN/Ahmet Cemal

KAVAFİS/Erdal Alover, Barış

Yüzyılımız Avrupa şiirinin en önemli
olan Avusturyalı şair *Georg Trakl*
izlenimciliğin izlerini taşıyan bir başlatıcı
Baudelaire, Rimbaud ve Verlaine'in
kurdu. Olgunluk dönemi şiirlerinde is
döneminin şiirdeki önderleri arasında
Karamsar bir dünya görüşü doğrultusunda
kaos, kurtuluşsuzluk, sonsuz öz
temaları oldu. Sevgisiz bir aile
nedeniyle kızkardeşine hep sapkın
İnsanlara kapalı yaradılışından ve
bütün olarak tiksinişinden ötürü
çalışmadı. Arınamada cezaiyetlik öğ
alıştığı uyuşturucu hapları yaş
bırakamadı. Birinci Dünya Savaşı
katıldı ancak kısa süre sonra
dayanamayarak bunalımlar geç
Kasımında Krakow Garnizon Hastanesi'nde
olasılıkla intihar etmek amacıyla
uyuşturucu hapların etkisiyle öldü.
Georg Trakl gerek dışavurumcu
Almanca şiirini derinden etkiledi.